

Lai Viņš varētu rakstīt mūsu sirdī

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Vecākiem ir jā māca saviem bērniem lūgt. Bērni mācās gan no vecāku darbiem, gan no viņu vārdiem. Bērns, kas redz māti vai tēvu ejam cauri dzīves pārbaudījumiem ar dedzīgu lūgšanu, un tad dzird patiesu liecību, ka Dievs ir atbildējis laipnībā, atcerēsies to, ko tas ir redzējis un dzirdējis. Un tad, kad bērns pats sastapsies ar pārbaudījumiem, viņš būs gatavs.

Laikā, kad bērni ir prom no mājām un ģimenes, lūgšana var sniegt aizsardzības vairogu, kuru vecāki saviem bērniem novēl visvairāk. Šķiršanās var būt ļoti smaga, jo īpaši tad, kad vecāki un bērns zina, ka viņi neredzēs viens otru ilgāku laiku. Man pašam tas bija jāpārdzīvo ar savu tēvu. Mēs šķīrāmies uz Ņujorkas ielas stūra. Viņš tur bija atnācis, lai dotos uz darbu. Es tur atrados, jo biju ceļā uz kādu citu vietu. Mēs abi zinājām, ka es laikam nekad neatgriezīšos mājās, lai dzīvotu kopā ar saviem vecākiem.

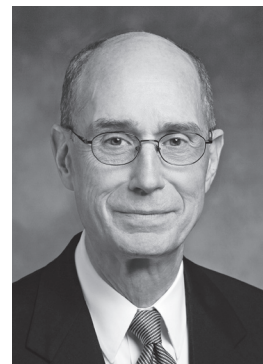
Tā bija saulaina diena, ap pusdienas laiku, ielas bija pilnas ar automašīnām un gājējiem. Tajā ielas stūrī atradās luksofors, kurš uz dažām minūtēm apstādināja visas

automašīnas. Luksoforā iedegās sarkanā gaisma, un mašīnas apstājās. Gājēju pūlis, nokāpjot no ietves, steidzās šķērsot krustojumu visdažādākajos virzienos, tajā skaitā arī pa diagonāli.

Pienāca laiks šķirties, un es sāku šķērsot ielu. Es apstājos gandrīz pašā ielas vidū starp cilvēkiem, kas steidzās man garām. Es pagriezos, lai atskatītos. Tā vietā, lai dotos prom kopā ar cilvēku pūli, mans tēvs vēl joprojām stāvēja uz stūra un noraudzījās mani. Man viņš likās vientuļš un, iespējams, nedaudz bēdīgs. Es gribēju pie viņa atgriezties, bet sapratu, ka luksoforā tūlīt nomainīsies gaisma, tāpēc pagriezos un steidzos tālāk.

Pēc vairākiem gadiem es runāju ar viņu par šo brīdi. Viņš teica man, ka es pārpratu viņa sejas izteiksmi. Viņš teica, ka nebija bēdīgs, bet nobažījies. Viņš redzēja, ka es atskatos kā mazs zēns, kas ir nedrošs un meklē atbalstu. Tajā reizē viņš man pastāstīja, ka toreiz viņa prātā iesāvēs šāda doma: „Vai ar viņu viss būs labi? Vai es viņam esmu pietiekoši daudz iemācījis? Vai viņš ir gatavs visam, kas viņu sagaida?“

Tās bija vairāk nekā tikai domas viņa prātā. Es to zināju, vērojot viņu un redzot

viņa sirds vēlmes. Viņš vēlējās, lai es būtu pasargāts un drošībā. Es biju dzirdējis un jutis šo vēlēšanos viņa lūgšanās — un vēl stiprāk savas mātes lūgšanās — visu to gadu garumā, kurus es nodzīvoju kopā ar viņiem. Es no tā mācījos, un es to atceros.

Sirdslieta

Lūgšana ir sirdslieta. Man mācīja daudz vairāk nekā tikai lūgšanas principus. Es mācījos no saviem vecākiem un no Glābēja mācībām, ka mums ir jāuzrunā mūsu Debesu Tēvs godbijīgā lūgšanas valodā. „Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds“ (Mateja 6:9). Es zināju, ka mēs nekad nezaimosim Viņa svēto Vārdu — nekad. Vai jūs varat iedomāties, kādu ļaunumu bērna lūgšanai nodarītu, ka bērns dzird, kā viņa vecāki zaimo Dieva Vārdu? Šādai rīcībai būs briesmīgas sekas.

Es mācījos, ka ir svarīgi pateikties par svētībām un lūgt piedošanu. „Un piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem“ (Mateja 6:12). Man tika mācīts, ka mums ir jālūdz par to, kas mums ir nepieciešams, un par to, lai citi tiktu svētīti. „Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien“ (Mateja 6:11). Es zināju, ka mums ir jāatsakās no savas gribas. „Lai nāk Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes“ (Mateja 6:10). Man tika mācīts, un es atklāju, ka tā ir patiesība, ka mēs varam tikt brīdināti par briesmām un ka mums jau savlaicīgi var tikt parādīts, ko esam izdarījuši tādu, kas nepatīk Dievam. „Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna“ (Mateja 6:13).

Es esmu mācījies, ka mums vienmēr ir jālūdz Jēzus Kristus Vārdā. Taču kaut kas, ko esmu redzējis un dzirdējis, man mācīja, ka šie vārdi ir vairāk nekā tikai formalitāte. Guļamistabā, kurā mana māte gadiem bija piesaistīta gultai, līdz nomira, pie sienas atradās glezna ar Glābēju. Viņa to piekāra tur, jo viņas brālēns elders Samuēls O. Benjons no Septiņdesmitajiem (1874–1945), viņai bija kaut ko pateicis. Viņš bija ceļojis kopā ar apustuļiem, kurš aprakstīja, kā bija redzējis Glābēju vīzijā. Elders Benjons iedeva viņai šo gleznu, sakot, ka šī glezna ir labākais Skolotāja rakstura spēka attēls, kādu viņš jebkad ir redzējis. Un tā viņa šo gleznu ierāmēja un piekāra to pie sienas tā, lai viņa to varētu redzēt no savas gultas.

Viņa pazina Glābēju un Viņa milēja Viņu. Es esmu mācījies no viņas, ka mēs nenoslēdzam lūgšanu svešinieka vārdā, kad vērsamies pie mūsu Tēva lūgšanā. Es zināju no

tā, ko biju redzējis viņas dzīvē, ka viņas sirds bija pietuvosies Glābējam, jo viņa gadiem ilgi bija apņēmusies un bija pastāvīgi centusies Viņam kalpot un labpatikt. Es zināju, ka Svēto Rakstu pants, kas brīdina, ir paties: „Jo kā lai cilvēks pazīst kungu, kam viņš nav kalpojis un kas ir viņam svešs, un ir tālu no viņa sirds domām un vēlmēm?“ (Mosijas 5:13).

Nekādu paviršu lūgšanu

Tagad, vairākus gadus pēc tam, kad mana māte un tēvs ir miruši, vārdus „Jēzus Kristus Vārdā“ es neuztveru pavirši, vienalga vai es pats tos pasaku, vai es tos dzirdu citus sakām. Mums ir jākalpo Viņam, lai iepazītu Skolotāja sirdi. Bet mums arī ir jālūdz, lai Debesu Tēvs atbildētu uz mūsu lūgšanām mūsu sirdī un arī mūsu prātā (skat. Jeremijas 31:33; 2. korintiešiem 3:3; Ebrejiem 8:10; 10:16).

Prezidents Džordžs K. Kenons (1827–1901), bijušais padomnieks Augstākajā Prezidijā, aprakstīja to cilvēku svētības, kas bija sapulcējušies kopā, lai lūgtu par šādu atbildi. Viņš runāja par došanos uz priesterības sapulci, un daudzi no jums jau ir sagatavojuši savu sirdi tādā veidā, kā viņš to aprakstīja šajos vārdos:

„Man ir jāienāk šajā sanāksmē ar prātu, kas ir pilnīgi brīvs no jebkādas ietekmes, kas varētu kavēt Dieva Gara iedarbību uz mani. Man vajadzētu doties uz turieni ar lūgšanas pilnu garu, lūdzot, lai Dievs *ierakstītu manā sirdī* Viņa gribu; un nevis ar savu sagatavotu gribu un apņemšanos izpildīt savu gribu . . . , neskatoties ne uz vienu cita uzskatiem. Ja es un pārējie dosimies uz sapulci ar šo garu, tad Dieva Garu varēs just mūsu vidū, un tas, ko mēs nolemsim, būs Dieva prāts un griba, jo Dievs mums to atklās. Mēs redzēsīm gaismu tajā virzienā, kurā mums ir jāiet, un ieraudzīsim tumsu tajā virzienā, kurp mums nevajadzētu iet.“¹

Mūsu mērķis, kad mēs mācām mūsu bērnus lūgt, ir panākt to, lai viņi vēlētos, ka Dievs raksta viņu sirdis un lai viņi būtu gatavi iet un darīt to, ko Dievs viņiem lūgs. Tas ir iespējams, ka mūsu bērniem ir pietiekama ticība, kas izriet no tā, ko viņi redz mūs darām, un no tā, ko mēs mācām, lai viņi varētu just daļu no tā, ko Glābējs jūta, kad Viņš lūdza par spēku, lai nestu Savu bezgalīgo upuri par mums: „Un, nedaudz pagājis, Viņš krita uz Sava vaiga pie zemes, lūdza Dievu un sacīja: Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi“ (Mateja 26:39).

Manas lūgšanas ir bijušas atbildētas. Atbildes visskaidrākās bija tad, kad nepārvarama nepieciešamība uzzināt, ko Dievs vēlas, apklusināja to, ko es gribēju. Un tas ir tas brīdis, kad atbilde no mīlošā Debesu Tēva tiek pateikta prātā ar klusu, rāmu balsi un tā var tikt ierakstīta sirdī.

Mācīties meklēt Viņa gribu

Daži vecāki jautās: „Bet kā es varu mikstināt savu bērnu sirdi, kuri tagad ir izauguši un ir pārliecināti par to, ka viņiem Dievs nav vajadzīgs? Kā es varu pietiekoši mikstināt sirdi, lai ļautu Dievam rakstīt Savu gribu tajā?“ Dažreiz traģēdija mikstina sirdi. Bet dažreiz pat nepietiek ar traģēdiju.

Bet ir viena lieta, ko pat nocietinātie un lepnie cilvēki nevar paveikt savā labā. Viņi nevar atbrīvoties no grēka nastas. Un pat tie cilvēki, kas ir visvairāk nocietinājušies, dažreiz sajūt sirdsapziņas dzēlienus un tādejādi arī vajadzību pēc Dieva piedošanas. Mīlošs tēvs, Alma, mācīja par šo vajadzību savam dēlam Koriantonam šādā veidā: „Un tad žēlastības iecere nevarētu tikt īstenota, ja vien Izpirkšana nebūtu veikta; tādēļ Dievs pats izpērk pasaules grēkus, lai īstenotu žēlastības ieceri, lai apmierinātu taisnības prasības, lai Dievs varētu būt pilnīgs, taisns Dievs, un arī žēlīgs Dievs“ (Almas 42:15).

Un pēc tam, kad viņš sniedza liecību par Glābēju un Viņa veikto Grēku Izpirkšanu, tēvs lūdza, lai dēla sirds taptu mikstināta: „Ak mans dēls, es vēlos, lai tu vairs nenoliegtu Dieva taisnību. Necenties attaisnot sevi ne vismazākā mērā savos grēkos, noliedzot Dieva taisnību; bet lai Dieva taisnībai un Viņa žēlastībai, un Viņa iecietībai ir pilnīga vara tavā sirdī; un lai tas viss tevi nospiež pazemībā līdz zemei“ (Almas 42:30).

Alma zināja to, ko mēs varam uzzināt: liecībai par Jēzu Kristu un Viņa krustā sišanai ir vislielākā iespēja palīdzēt viņa dēlam sajūst vajadzību pēc palīdzības, kuru var dot tikai Dievs. Un to cilvēku lūgšanas tiek atbildētas, kuru sirdis tiek mikstinātas ar milzīgu nepieciešamības sajūtu pēc attīrīšanās.

Atverot lūgšanas durvis

Kad mēs mācām tiem, kurus mīlam, ka esam gara bērni, kuri uz īsu brīdi ir projām no mīlošā Debesu Tēva, mēs atveram viņiem lūgšanas durvis.

Mēs dzīvojām pie Viņa, pirms ieradāmies šeit, lai tiktu pārbaudīti. Mēs pazinām Viņa seju, un Viņš pazina mūsu. Tāpat kā mans zemes tēvs vēroja mani aizejam projām no viņa, mūsu Tēvs Debesīs vēroja mūs aizejam mirstībā.

Viņa mīļotais Dēls, Jehova, pameta to krāšņo galmu, lai nonāktu pasaulē un izciestu to, ko mēs izcietīsim, un samaksāja cenu par visiem grēkiem, kurus mēs izdarīsim. Mūsu Glābējs nodrošināja mūs ar vienu vienīgu ceļu, pa kuru atkal doties uz mājām pie mūsu Debesu Tēva un pie Viņa. Ja Svētais Gars var mums pateikt tikai tik daudz, kas mēs esam, tad mēs un mūsu bērni varētu just to, ko jūta Ēnoss. Viņš lūdza šādi:

„Un mana dvēsele bija izsalkusi; un es nometos ceļos sava Radītāja priekšā, un es piesaucu Viņu varenā lūgšanā un aizlūgšanā par savu dvēseli; un visu dienu es piesaucu Viņu; jā, un, kad pienāca nakts, es vēl aizvien raidīju savu balsi augšup, lai tā sasniegtu debesis.

Un tur nāca balss pie manis, sakot: Ēnoss, tavi grēki ir tev piedoti un tu būsi svētīts“ (Ēnosa 1:4–5).

Es varu apsolt jums, ka nekāds prieks nepārsniegs to, ko jūs jutīsiet, kad jūsu bērns lūdz vajadzības brīdī un saņem atbildi. Kādu dienu jūs tiksiet atšķirti no viņa vai viņas, un jūsu sirdī paliks ilgas pēc atkal apvienošanās. Mīlošais Debesu Tēvs zina, ka šī ilgošanās būs mūžīga, ja vien mēs netiksim atkal apvienoti kā ģimenes ar Viņu un Viņa mīļoto Dēlu. Viņš sagatavoja visu, kas Viņa bērniem ir nepieciešams, lai tie saņemtu šo svētību. Lai atrastu tās nepieciešamās lietas, viņiem pašiem ir jājautā Dievam, nešauboties, kā to darīja Džozefs Smits.

Mans tēvs todien Ņujorkā bija nobažījies, jo viņš zināja, tāpat kā mana māte zināja, ka vienīgā istā traģēdija būtu tad, ja mēs būtu šķirti uz mūžu. Tāpēc viņi man mācīja lūgt. Viņi zināja, ka mēs varam būt kopā uz mūžu tikai ar Dieva palīdzību un ar Viņa iedrošinājumiem. Tāpat kā jūs to darīsiet, arī viņi vislabāk mācīja lūgšanu ar savu piemēru.

Pēcpusdienā, kad nomira mana māte, mēs gājām no slimnīcas uz ģimenes māju. Mēs kādu brīdi klusi sēdējām patumšajā viesistabā. Tēvs atvainojās un devās uz savu guļamistabu. Viņš bija projām dažas minūtes. Kad viņš atkal ienāca viesistabā, viņa sejā bija smaids. Viņš teica, ka bija nobažījies par māti. Tajā laikā, kad viņš savāca viņas lietas no slimnīcas palātas un pateicās personālam par izrādīto laipnību viņa sievai, viņš iedomājās viņu

dodamies uz garu pasauli tikai dažas minūtes pēc viņas nāves. Viņš baidījās, ka viņa būs vientuļa, ja neviens viņu nesagaidīs. Viņš devās uz savu guļamistabu, lai lūgtu Debesu Tēvam sūtīt kādu sagaidīt Mildredu, viņa sievu un manu māti. Tēvs teica, ka atbildē uz lūgšanu viņam tika pateikts, ka viņa sieva nu jau ir satikusies ar viņa māti. Uz to es arī pasmaidīju. Vecmamma Airinga nebija īpaši gara. Es skaidri iedomājos, kā viņa, pildidama savu misiju, steidzās cauri pūlim, strauji kustinot savas isās kājas, lai satiktu manu māti.

Tajā brīdī pavisam droši tēvam nebija nolūks mācīt man par lūgšanu, bet viņš to izdarīja. Es nevaru atcerēties nevienu sava tēva vai mātes sprediķi par lūgšanu. Viņi lūdza gan grūtos, gan labos laikos. Un viņi, balstoties uz reāliem notikumiem, stāstīja par to, cik laipns, varens un tuvs ir bijis Dievs. Lūgšanas, kuras es dzirdēju, lielākoties

bija par to, ko tas prasīs no mums, lai mēs būtu kopā uz mūžu. Un atbilde, kas paliks ierakstīta manā sirdī, liekas ir pārliecība, ka mēs esam uz pareizā ceļa.

Kad es savā prātā iztēlojos, kā vecmamma steidzas pie manas mātes, es jutu prieku par viņām un ilgas pēc tā, lai mana sieva un mūsu bērni arī šādi apvienotos. Šis ilgas ir tas, kāpēc mums ir jāmaca mūsu bērni lūgt.

Es liecinu, ka mūsu Debesu Tēvs atbild uz uzticamu vecāku lūgšanām, kuri lūdz, lai zinātu, kā iemācīt saviem bērniem lūgt. Es liecinu kā Jēzus Kristus kalps, ka Viņa veiktās Grēku Izpirkšanas dēļ mēs varam iegūt mūžīgo dzīvi ar ģimeni, ja vien mēs godāsim derības, kuras tiek piedāvātas šajā, Viņa patiesajā Baznīcā.

ATSAUCE

1. George Q. Cannon, „Remarks,“ *Deseret Semi-Weekly News*, 1890. gada 30. sept., 2; uzsvars pievienots.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Nodziediet vai nolasiet pirmos divos pantus no Baznīcas dziesmas „Es zinu, Mans Glābējs ir dzīvs“ (*Baznīcas dziesmu grāmata*, 38. lpp.). Norādiet uz mīlestības pilnām attiecībām, kuras tiek aprakstītas dziesmā. Izlasiet par prezidenta Airinga pieredzi, kad viņš šķīrās no sava tēva Ņujorkā. Uzaiciniet ģimenes locekļus pastāstīt, kā viņi jutās, kad viņiem uz kādu laiku bija jāpamet kāds no saviem mīļotajiem. Apspriediet to, kā lūgšana var palīdzēt ģimenes locekļiem justies tuvāk Debesu Tēvam, Jēzum Kristum un cits citam.

2. Parādiet papīra sirdi, uz kuras ir uzrakstīts „Dieva griba“. Izlasiet sadaļu „Nekādu paviršu lūgšanu“ un pajautājiet, ko pēc ģimenes locekļu domām, gribēja pateikt prezidents Kenons ar vārdiem „ierakstīt manā sirdī Viņa gribu“. Apspriediet, kā ģimenes locekļi var „lūgt . . . lai viņi vēlētos, ka Dievs raksta viņu sirdis, un lai viņi būtu gatavi iet un darīt to, ko Dievs viņiem lūgs.“ Lieciniet par to, kā lūgšana palīdz mums zināt Dieva gribu.